

Menkää kiireesti ...

Jeesus elää! — Kevään tullessa on tämä sanoma jälleen kaikunut pääsiäiskellojen saattelemana kaikkialla kristikunnassa. Se on rohkaissut, lohduttanut ja nostanut lukemattomia arkoja, murheitten painamia ja kiusattuja. Tätä apua Sinäkin, nuori ystävä, opistolainen niin kipeästi tarvitsit. Käsitätkö, että se on tässä kevään Sanassa: Jeesus elää.

Heikko uskosi kaipaa juuri tämän totuuden kirkastumista. Miten tärkeää onkaan, että kaikki se on totta, mitä Jeesus on puhunut kärsimisensä ja kuolemansa merkityksestä. Kuollutta ei voida saada vastaamaan siitä, mitä hän on puhunut, mutta elävä tekee sen itse. Luuletko, että Jeesus tahtoi peruuttaa ainoatakaan sanaa siitä, mitä hän on puhunut syntisen pelastumisesta, Sinäkin? Ensimmäisen pääsiäisen jälkeen hän olisi voinut sen tehdä, ja olisi varmasti tehnytkin, jos yksikin sana olisi ollut liikaa. Mutta niin ei ole tapahtunut. Hän itse vastaa nyt kaikesta Jumalan oikealla puolella elävänä, kirkastettuna Herrana. Siksi on elävä Vapahtaja heikonkin uskon kestävä kalliopohja. Kun Herra Jeesus elää, emme ole yksin kiusauksien helteessä, emme epäilysten ahdistuksessa, emme viime matkallammekaan, jolle kukaan ihminen ei voi meitä seurata. Kiusausten ja kuoleman Voittaja on vierellämme. »Minä olen teidän kanssanne joka päivä!» Hän, joka näin vakuuttaa, elää! Vie tämä totuus sydämessäsi arkielämäsi opistoajan päätyttyä.

Mutta tällä sanomalla on kiire! Taivaallinen lähettiläs ei varmaan turhaan sanonut näin. Tehtävät odottavat Jeesuksen arkoja, epäroivia seuraajia. Lähetyskentät odottavat! Ovet avautuvat jälleen Jumalan ihmeellisestä johdatuksesta, mutta yhä on työntekijöitä vähän. Elävä Herra on sanonut: Menkää, julistakaa evankeliumia kaikille luoduille. Mutta yhä on moni käsi hervonneena. Yhä kuullaan tämä sana kuin haudan takaa, pyhänä muistona vain, tajuamatta, että se on elävän Kristuksen sana, hänen tahtonsa tällä hetkellä. Kuinka moni käsittää, että jokainen laiminlyönti

merkitsee miljoonien jäämistä osattomaksi evankeliumista sekä pakanamailla että lisäksi omassa ympäristössämme. — Jeesus on sanonut: Joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä..., joka ei usko, hänet tuomitaan kadotukseen. Ja kuitenkin on sellaisia, jotka eivät pidä uskoa niin tärkeänä omassa elämässään, eivätkä tunne levottomuutta epäuskoisen ympäristönsä vuoksi. Aikaa ei voida pysäyttää. Mahdollisuudet kuluvat — ja vähenevät joka hetki sekä omalla kohdallasi että toisten. Kun tulee yö — ja se lähestyy Jeesuksen sanan mukaan — jolloin mahdollisuudet ovat loppuneet, silloin huomataan varmaan, mitä on menetetty. Siksi on jokainen hetki kallis myöskin niiden kohdalla, jotka kerran liitettiin Jeesuksen opetuslasten joukkoon kasteessa ja alttarin ääressä. Menkää kiireesti juuri opetuslasten luo...! Siinä on meidän tehtävämme toveriliittomme piirissä!

Opistolainen! Ystävä! Nyt on pelastuksen päivä, sillä nyt meillä on lunastus, nimittäin rikkomus-temme anteeksi saaminen hänen armonsa rikkau- den mukaan. Nyt on otollinen aika, kun meitä pyydetään, antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Tänään, mutta ei ehkä enää huomenna! Sana ei tässä asiassa vakuuta mitään huomisesta. Huomenna olet ehkä jo paatuneempi kuin tänään. Niin käy nuoruusvuosien ja myöhempien pyhien aikojen kuluessa hukkaan. Ja kerran on meillä se hetki, jolloin ei enää ole huomista päivää. Jos se hetki olisikin lukiessasi tätä, eikö todella ole kiire kuulemaan sanomaa Vapahtajasta, joka elää rukoillakseen Sinun puolestasi, joka kutsuu ja etsii Sinua oltuaan haavoitettu Sinun pahojen tekojesi tähden, kannettuaan Sinun syntiesi rangaistuksen, että Sinulla olisi rauha. Ja jos itse elämme uskossa, eikä tämä enkelin kehoitus velvoita meitä toimintaan. Taivaassa pidetään tärkeänä, että tämä viesti: »Jeesus elää» ei viivästyisi. Eihän se vain pysähdy Sinun kohdallasi ja minun!

Tässä sanassa on meidän pelastuksemme, meidän voimamme ja meidän tehtävämme.

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 2

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1947

Herralle nuorena!

Nuoruutesi esteeksikö oisi
käydä lapseks Herran?
Vainko voisi vanhuus olla
uskomisen ehto?
Nuoruus onkin uskon alkukehto.
Sinä juuri kuulut Jumalalle.
Hälle yksin, mutt' et maailmalle.

„Miksi Hälle kuulun?“, tuumit sitä.
Mieti, tehnyt kaikkea on mitä
edessäsi Herra maan ja taivaan:
rakkaudesta sinuun astui vaivaan,
sinut kun Hän huomasi voimattomaks
synnin valtaa vastaan, tuhon omaks.

Omaksensa sinut verin osti,
syntitaakan hartioiltas nosti
uhririkaritsamme Vapahtaja.
Jeesus oikea on omistaja,
jolle sinä kuulut kaikkinesi,
jolle myös sun vihki kastevesi.

Aikas, voimas Herralle siis anna,
nuoruutesi uhrilahjaks kannan!
Herran työssä mieli nöyrtyy vainen,
riemukuluks muuttuu matka mainen.
Oppilaaseen kuva Herran piirtyy.
Taivas sieluun sijaitsemaan siirtyy.

Herraa palvelemaan pyri aina.
Sydämeesi Herran tahto paina.
Karkoita pois tyyten mielen jäykkyyys,
sijaan tulkoon valpas tunnon herkkyyys,
että Hengen vihjeet oivaltaisit,
Herran aiheista selvän saisit.

Kadu et, jos päivät nuoruutesi,
terveen ruumiin, lämmön sydämesi
Hälle silloin omaks tahdot antaa,
elämäs kun kevätleimaa kantaa,
voimat nuorteina on ruumiissasi,
kevään ruusut kukkii poskillasi.

Nuorena kun työsi tehdä alat,
saarrat Herran nuottaan runsaat kalat,
vaot peltosarkaan kynnet syvät,
korjaat aittaaan tuleentuneet jyvät.
Onnellinen, ken on työssä Herran.
Jokainen sen todeks myöntää herran.

(Eräälle toveriliittolaiselle
kirkkoherra L. H. Taskinen)

Älkää heittäkö pois uskallustanne . . .

Mitä mahtoivat toveripäivät puhua sinulle? Minulle ne olivat kokonaisuudessaan voimakas saarna: »Älkää heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri!» Kannattaa luottaa Jumalaan. Tiedätkö, valtavimmin todistivat ne uudet seinät, se Pirtin jatko. Kuinka kaunis se olikaan, kun aurinko paistoi niistä ihastuttavista ikkunoista ja seinät hohtivat uutuuttaan.

Kun juhlat sitten alkoivat, oli tilaa juhlavierasten asettua. Näky juhlahuoneen täytyttyä ja sähkölamppujen kirkkaasti valaistessa oli vaikuttava. Voiko meidän Pirttimme kynnykseltä näkyä jotain näin suurenmoista, sitä pysähtyi hetkiseksi aivan mykistyneenä katsomaan. Nyt oli tänne todellakin kokoontunut »valtava nuorisojoukko», jonka näkeminen sykähdytti mieltä ja kohotti kiitoksen sydäimestä.

Jumalan lapseksi —

Oi armon merta ihmeellistä,
Sen vesi voimallinen on,
Synn kaiken pesee syntisistä,
Pois heistä torjuu tuomion.
Se synnin vallan hukuttaa,
Mun niinkuin Nooan pelastaa.

On lahjas, Jeesus, kallis aivan
Niin vedessä kuin veressä.
Ja kellä on tää lahja taivaan,
Saa valtakunnan periä.
Merkilläs merkitty ken on,
Hän pääsee luokses ilohon.

VK 220:1, 2.

Näin lauloimme sunnuntaina 23. 4. Karikon vierashuoneessa, jonka järjestely kertoi samaa, mitä edelliset virrensäkeistötkin: Täällä on ristiäiset. Siellä oli kaunis, hohtavan valkoisella liinalla peitetty, kynttilöin ja kukin koristettu pöytä, jolla oli hopeinen kastemalja. Siellä oli juhlapukuinen joukko: opiston opettajat, kummit ja Karikon perhe läheisimpineen. Siellä touhusi 2½-vuotias isosisko, Pirjo, ja 1½-vuotias Kari-veli. Viikko sitten he olivat saaneet siskon, ja onnellinen äitikin hääri jo joukossamme yhtä iloisenä kuin tavallisesti.

Kastetilaisuus on varmasti herkin juhlistamme. Silloin on viattomuuden ja puhtauden tuntua maan päällä. Tätä varmasti me jokainen tunsimme, kun sinut, suloinen lapsen, valkeassa

Kun muistaa sen »pienten alkujen päivän», jolloin opistomme lähti ensimmäiselle taipaleelleen, ei voi muuta kuin kiittää Jumalan uskollisuutta ja ihmetellä Hänen suurta haluaan siunata. Hän antaa heikonkin työn kantaa hedelmää.

Nyt, kun te, rakkaat tämän kurssin oppilaat, olette lähdössä opistosta, toivoisin puolestani saavani jättää teille muistoksi yllä olevan lauseen. Arvaan, että teille joskus tulee sellaisiakin aikoja, jolloin olette vaarassa heittää pois uskalluksenne. Koko maailma tuntuu olevan vastassa, ja minä olen niin heikko; en jaksa. Mutta juuri heikon uskallus saa levätä Jumalassa. Epätoivoista olisi puristaa sitä omasta sydäimestä. Jumala ei sinua milloinkaan jätä. Hän nostaa, kantaa ja pelastaa. Sinä olet heikko, Hän on voimakas. Sen tähden älä heitä pois uskallustasi. Sen palkka on suuri. Saat kerran nauttia täydellistä onnea, kun syntiä ei enää ole.

Toveriliittolaisena sinulla on oma tehtäväsi, olet vastuussa toisistakin. Jumala on siunaava vaivanäkösi. Älä sentähden heitä pois uskallustasi, sen palkka on suuri: joinakin hetkinä saat kokea sanoin kuvaamatonta iloa. Kerran kotona olet vasta oikein tajuava, että kannatti uskalttaa. Kumpa emme täällä ajassa lankeaisi epäilemään sitä!

Kun kerran ihmiselämää arvostellaan, havaitaan varmaan merkityksellisimmäksi elämä, jossa uskallettiin Jumalaan, kaikesta huolimatta. Sellaisessa elämässä on saanut paljon Jumalan voimaa olla kätkehtynä, ja salaiset siunauksen virrat ovat siitä kulkeneet ympäristöön.

Jumala siunatkoon sinua, lähtevä opistolainen, ja Hän itse antakoon opiston tunnukseen »Meillä on lunastus» säilyä elämäsi siunauksen lähteenä ja uskalluksen ylläpitäjänä.

Vapahtajamme ansiota on, että me saamme uskalttaa.

kukitetussa puvussasi kannettiin lasten parhaan Ystävän, Jeesuksen luo. Johtaja suoritti kastamisen, kuten edellisetkin tämän kodin juhlatöimitukset. Me lauloimme sinulle täällä alhaalla, mutta taivaassa lauloi enkelten juhlatuoro, kun elon kirjaan piirrettiin nimesi, Eira Annikki.

Jumalan taimitarhassa on kehittymässä taas uusi, pieni taimi. Rukouksemme ja toivomme on, että varttuisit viisaudessa, iässä ja arnessa Jumalan ja ihmisten edessä.

Valva Salomaa.

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston V toveripäivät.

Sunnuntai-iltana 23. 3. saapuivat jo ensimmäiset vieraat varsinkin kuhmolaisia opiston ystäviä Valtimolta, missä oli vietetty Pohjois-Karjalan Nuorisoliittopiirin talvi- ja vuosijuhlaa koko opistoväenkin osallistuessa siihen. Maanantaina saapuivat Kiteen evankelisen kansanopiston oppilaat opettajineen ollakseen myöskin toveripäivillä mukana. Alkajaisjuhlassa illalla oli opiston entisestään laajennettu juhlasali täynnä kansanopistonuorisoa, entisiä ja nykyisiä opistolaisia. Illan ohjelmaan kuului molempien opistojen johtajien sekä Nurmeksen seurakunnan edustajan, pastori O. Ripatin puheet. Opiston kuoro lauloi, ja samassa tilaisuudessa tämän vuoden kurssi sai opistomerkinsä. Illanvieton vaikuttavin kohta oli opistoväen yhteinen H.p. Ehtoollisen vietto, joka tapahtui juhlasaliin rakennetun, havuristein ja -köynnöksin sekä suurennetuina opistomerkein kaunistetun alttarin ääressä opistojen johtajien palveluksessa näin oppilaitaan. Hetken pyhyden tuntu väreili suuren nuortenjoukon yllä.

Kastejuhla.

*Sa käsin hennoin, kukan kaltaisain,
nyt tartut ketjuun suku, kansas oman,
taapäin ja eteenpäinkin loputtoman,
ja sanattomin sanoin pyydät suojaa.
Me lausumme sun nimes kalliin
ja rakkauden kukat kehtoos tuomme
ja silmät hartaat taivaan puoleen luomme
ja siunaamaan sua rukoilemme Luojaa.*

*Sun veimme syliin rakkaan Jeesuksen.
On kasvonsa kuin aurinko, niin hyvät.
Ja taivahissa enkelsilmät syvät
sun lukee nimes uuden, armahan.
Se kirjaan kimmeltävään taivasten
on kultakirjaimin nyt viety sinne.
Kun kuljet maailmassa, joudut minne,
jäit syömeen ihmisten ja Jumalan.*

(Mirjami Lähteenkorva: „Hiljainen rukous“, lausuttu Eira Annikin kastejuhlassa 23. 4.)

Marianpäivän ohjelmaan kuului aluksi jumalanpalvelus, jonka toimitti Kiteen evank. kansanopiston johtaja, pastori J. Hytönen. Juhlasalin täytti jo viimeistä sijaa myöten juhlaan saapunut paikkakunnan väki. — Päiväjuhlassa puhuivat piirisiht. V. Piirainen ja johtajatar Helvi Valkonen, opistolainen Laura Kemppinen esitti lausuntaa ja opiston kuoro lauloi. Vierailevan Kiteen evank. kansanopiston oppilaat esittivät johtajattarensa, agronomi Maija Hytösen kirjoittaman melodraaman »Ihmisen elontie». Toveripäivillä olivat edustettuina kaikki viisi aikaisempaa kurssia ja kunkin edustajat esittäytyivät tervehdyksineen. Juhlassa olivat edustettuina myöskin Karkun, Kauhajoen ja Sairalan evankelisen kansanopiston toveriliitot; olivatpa Niittylahden ja Tuusulan kansanopistojenkin edustajat tervehdyksien esittäjien joukossa. Ja vihdoinkin esittäytyivät opiston »vävyt», jotka olivat juhlassa mukana nuorikojensa kanssa. — Toveriliiton neuvottelukokouksen jälkeen välittömästi alkoi päättäjäisjuhla, jossa puhuivat maisteri Anna Koskiniemi, pastori J. Ukkonen ja rovasti Kr. Tammio. Esitelmän kristillisestä tyttätyöstä piti neiti Oili Pennanen, joka opiston ensimmäiseen kurssiin kuuluvana nyt toimii Pohjois-Karjalan Nuorisoliittopiirin tyttötyöntekijänä. Toisen kurssin edustaja, neiti Siiri Heikkinen lausui kaksi psalmia. Opiston kuoro ja musiikkikerho sekä toveriliiton Lipinlahden piiri lauloivat ja lausuntakerho esitti kuorolausuntana Pohjanpään »Karjalan virren». Juhla päättyi kiitosvirteen 408, mutta toveriliittolaisten yhdessäolo jatkui vielä kauan vieraitten hajaannuttua, ja keskustelu liikkui oma-kohtaisen uskonelämän kysymyksissä ja vaikeuksissa.

Edellisistä toveripäivistä oli opistolla tapahtunut nyt huomattavin ulkonainen edistyminen koko sen olemassaoloaikana, mikä opiston työn kannalta merkitsee erittäin paljon. Onhan nyt saatu sähkövalaistus entisen karbiidi- ja öljyvalon tilalle. Ja lisäksi oli juuri näihin juhliin ehtinyt valmistua opiston päärakennuksen jatko, joka merkitsee 16 m pituista juhlasalia ja tällaisiin tilaisuuksiin tarvittavan tilan lisääntymistä lähes kaksinkertaiseksi, sekä veistohuonetta miesten käsitöitä varten. Juhlien aikana voitiinkin melko mukavasti järjestää majoitus n. 150 hengelle opiston puolesta. Ruokatarpeet juhlien ruokalaan, jota parisatainen joukko ahkerasti käytti hyväkseen, oli saatu miltei kaikki lahjaksi lähiympäristöstä, mikä ansaitsee erityisen kiitollisen maininnan.

Nuorisoliittopiirin talvijuhilta.

Maaliskuun 22—23 päivinä vietettiin Valtimon kirkolla Pohjois-Karjalan — Kainuun Nuorisoliittopiirin talvijuhlia, joihin myöskin opiston väki osallistui. Piirisihteerimme Veikko Piirainen kirjoittaa niiden johdosta seuraavaa:

Piirijuhlistamme muodostui mielestäni jälleen vakuuttava todistus evankelisen nuorisotyön tarpeellisuudesta Kainuussa ja Pohjois-Karjalassa. Yksityiskohtaisemman selostuksen useimmat ovat varmaan lukeneet aikanaan muualta, joten tässä yhteydessä vain muutamia ajatuksia. —

Jo se, että saadaan tavata uskonystäviä ja työtovereita kalliissa työssä, rohkaisee. Eikö vain tuntunutkin mieltä lämmittävältä ne tervehdykset, joita eri osastojen edustajat toivat. Samat surun aiheet, oman huonouden tunto, mutta yhteiset ilonaiheetkin, ennen kaikkea yhteinen lunastus Jeesuksen veressä. Ja yhteinen ehtoollisella käynti! Saithan uutta voimaa ja siunausta itseltään Vapahtajalta! Varmaan muistakin esityksistä, puheista ja todistuksista rakennuttiin. Erikoisen juhlatunnon toi opistolaisen kuorolaulu jumalanpalveluksen alussa ja keskellä. Näilläkin juhlilla oli merkille pantavaa, että toveriliittolaiset alkavat huomata piirijuhlat myös omiksi juhlikseen. Niin mielestäni pitäisikin olla. Ja nyt olemmekin asiassa, joka on erikoisesti mielessäni.

Jokaisen toveriliittolaisen, jolla siihen on mahdollisuutta, olisi liityttävä nuorisoliiton toimivaksi

jäseneksi, ja jos sellaista ei ennestään ole, perustettava — ellei aivan nuorisoliittoa, niin kuitenkin joko tyttö-, poika-, varhaisnuoriso- tai opintokerho, missä voi uskonsa panna harjoitukseen. Se vain on tärkeätä, ettei jäädä toimettomiksi, sillä sellaisen kiusaaja saa pian lankeamaan. Käy niin kuin monille opiston käyneille on käynyt, että se usko ja palavuus, joka valtasi mielen opistoaikana ja sen jälkeenkin, on menetetty. Jää vain rauhaton, opistoa, opettajia, toveriliittolaisia ja uskovien seuraava kartteleva nuori, jonka ei ole hyvä olla missään. Ei se, joka on saanut tuntea Jeesuksen rakkautta, voi vapaalla ja rauhallisella mielellä enää syntiä tehdä. Tällaisia uskonsa ja rauhansa menettäneitä opistolaisia saa matkoillaan kohdata ja vielä useammin heistä kuulla, sillä maailmalle he ovat kiitollisia puheenaiheita.

Näille ja meille kaikille kuuluu: »Käy nousemahan, jos kuinkakin kurja sä oisit. Luo armahdajan nyt vielä sä kääntyä voisit!» Anteeksiantamuksessa Jeesuksen veressä on varattu jokaiselle nousemisen mahdollisuus. —

Mutta yhteisiltä juhlilta ei saisi estää lankeemukseen. Jospa siellä toisten uskovien seurassa saisi uudelleenalkamisen armon. Pitäkää, rakkaat toveriliittolaiset, mielessänne yhteiset piiri- ja evankeliumijuhlamme ja rientäkää joukolla niille mukaan. Jumala Teitä kaikkia siunatkoon!

Veikko Piirainen.

Pyhäkoulukerhosta.

Opistomme kerhoista suurin on ollut pyhäkoulukerho, johon ovat kuuluneet kaikki opistolaiset.

Syyslukukaudella kokoonnuimme sunnuntaipäivisin Pirtin pöytien ympärille tutustumaan pyhäkoulutyön historiaan ja opetusopillisiin ongelmiin. Kevätlukukauden alussa saimme opistolle hiippakunnan pyhäkoulupapin pitämään pyhäkoulukurssit. Nämä antoivatkin innostusta ja oppia, vieläpä vähän kokemustakin tässä nykyisin niin tärkeässä työssä. Jumalan sanan valossa tutkimme pyhäkoulun tarkoitusta ja tarpeellisuutta. Saimme huomata, että meidän jokaisen velvollisuus tai pikemminkin oikeus on olla mukana pyhäkoulutyössä. Sillä Vapahtajan tahto on, että lapsetkin saisivat tulla Hänen luoksensa.

Kurssien aikana meillä oli tilaisuus pitää kansakoulusta »lainatuille» lapsille arkipäivisinkin

pyhäkoulua. Tutustuttiin tavallisen pyhäkoulutunnin lisäksi muihinkin, kuten kuva-, laulu-, raamattu- ja omatoimisuuspyhäkouluun. Aikaa ei ollut kuitenkaan niin paljon, että jokainen olisi ehtinyt pitää pyhäkoulutunnin, jonka vuoksi monien oli tyydyttävä vain kertomisharjoituksiin.

Pyhäkoulukurssien jälkeen onkin joka sunnuntai kokoonnut Pirttimme joukko elämänhaluisia, tähtisilmäisiä lapsia kuulemaan sanomaa Jeesuksesta, lasten Ystävästä, joka tahtoo olla lastenkin mukana ei vain pyhäkoulussa, vaan koko viikon työssä ja leikeissäkin.

Melkein kaikki opistolaiset ovatkin nyt ehtineet pitää valintansa mukaan jonkun kerrotunlaisista pyhäkoulutunneista. Aina tunnin loputtua, kun lapset ovat jo näköpiirin ulkopuolella, on alkanut

Opistolaisia kotioloissaan.

Kun opistokodista hajaannutaan, on miltei jokaisen murheena se, että joutuu niin yksinäiseksi, ilman toisia samoin ajattelevia nuoria. Mutta vähitellen alkaa jo monessa kylässä olla useita opiston käyneitä, vieläpä samassa kodissakin opistomme sinikilven kantajia kaksi, jopa kolmekin. Eräaseen tällaiseen kotiin Salmenkylän Puumalaan kävimme täältä opistolta oikein pienenä retkikuntana tutustumassa.

Hauska oli avata talon pirtin ovi, kun vastaan kajahti tervetuloitukseksi opistomme tunnustaulu. Tuntui kuin osa opistoa ja sen elämän sykkettä olisi siirtynyt näitten seinien sisälle. Ja niin kai todella on tapahtunutkin.

Tässä kodissa on jo kaikkiaan neljä kansanopiston käynyttä; heistä kolme meidän Pirttimme suojissa. Seuraava on kuulema vuorossa ensi syksynä, joten saatoimme jo toivottaakin hänet tervetulleeksi. Mutta vieläkin enemmän on tässä opistolaiskodissa kasvamisen varaa, jos Jumala suo suunnitelmien toteutua, sillä sisaruksia on kaikkiaan neljätoista. Ja hyvä onkin toisaalta, että monet kädet ovat ottamassa osansa kodin tehtävistä, kun perhe on ollut ilman äitiä nuorimman, nyt kolmivuotiaan syntymästä saakka. Tosin perheen isälle on varttumassa vain yksi miehinen apulainen, mutta eivät tyttäretkään ole miesten töihin tottumattomia.

Kotioloissa vallitsee osittain samanlainen työnjako ja järjestys kuin opistossakin. Työt ja samalla vastuu niistä on jaettu mahdollisuuksien mukaan

pidettyjen tuntien arvostelu, jossa on saatu tarpeellisia ohjeita tätä kallista työtä varten.

Palmusunnuntai-illaksi oli pyhäkoulukerho järjestänyt opistolle lastenjuhlan, jossa oli pyhäkoulutunnin lisäksi muutakin »lapsiin menevää», opistolaisten suorittamaa ohjelmaa. Väliajalla tarjotut pullat ja mehutkin olivat hyvin »lastentajuisia». Ja vihdoin kerrottiin varjokuvin Jeesuksen elämänvaiheista täällä maan päällä.

Me opistolaiset olemme saaneet huomata, että pyhäkoulukerhon toiminnasta on ollut siunausta ei vain lapsille, vaan myöskin meille itsellemme. Muistakaamme sovelluttaa saamamme ohjeet käytäntöön, kun hajaannumme täältä kotiseuduillemme.

Herra kutsuu meitä työhönsä!

»Jos ei suuret ääntäs kuule,
ilmoitathan pienille!
'Jeesus kuoli sunkin tähtes' —
lausu heille kaikille!»

Pertti Kokki.

tasana. Mutta kyllästymisen ja väsymisen välttämiseksi vuorotellaan eri tehtävissä. Nyt oli toiminnassa neljä eri vuoroa, nim. emännän, järjestäjän, karjakon ja kaupanhoitajan, kun muun ohessa hoidetaan pieni kyläkauppakin. Vuoroja voidaan tarpeen mukaan yhdistää, jos ei ole niihin pätevää hoitajaa, ja taas lisätään, kun useampia sisaruksia on kotona.

Emännän velvollisuuksiin kuului huolehtia leipomisesta ja ruoan laitosta perheelle, johon silloinkin, pääsiäispyhien aikana oli kuulunut 17 henkeä. Totesimme emännän taitavan tehtävänsä. Järjestäjän tehtäviin kuului pöydän kattaminen ja astioiden peseminen sen lisäksi, että hän huolehti kodin järjestyksestä yleensä. Kauppavuorolainen ehtii suorittaa kodin aamusiivouksen, mutta muuten häneltä ja emännältä kuluu tavallisesti koko päivä omissa erikoistehtävissään, niin ettei juuri jouda muuta harrastamaan. Sen sijaan karjakolla ja järjestäjällä on keskipäivällä vapaata aikaa. Silloin suunnitellaan yhdessä ne käsityöt, jotka on yhteisesti tehtävä »talolle»; loput ajasta saadaan käyttää omiin harrastuksiin. Tilanteiden mukaan joudutaan tietenkin näistä yksityisistä oikeuksista tinkimään. Järjestäjä voi joutua auttamaan isää ja velimiestä ulkotöissä ja kiireisimpänä aikana kaikki muutkin, paitsi emäntä.

Käsityöt ja opiskelu ovat mieluisinta vapaa-aikojen tehtävää, mutta niinpä onkin kaikilla mitä sievimmat vaatteet yllään. Aidin tahtoa noudattaen käydään paitsi kristillinen kansanopisto myöskin ompeluoppi, ja niin osataan itse ommella tavallisimmat pitovaatteet. Kuka sitten vaattettaa pienimmät ja ompelee heille, utelemme. — Lapset, isä ja veli on »jaettu tasan», heillä on kullakin oma vaatettajansa. Karjakko taas pesee pyykin ja huolehtii jokaiselle lauantaiksi sileää ja ehjää; hän myös lämmittää saunan. Emännän velvollisuuksiin kuuluu lasten peseminen, joista ainakin osittaista apua saunassa tarvitsee vielä viisi. Kun kysymme pikkutyöiltä, kenen tyttöjä he ovat, ilmoittaa kukin »oman äitinsä» ja hänen ympärillään he pyörähtelevät. Meitä ihmetyttää, että kaikki lapset ovat niin tottelevaisia ja tekevät nurisematta isojen siskojeen tahdon mukaan. Kasvattamattahan he oikeastaan ovat, kasvattavat toinen toistansa, meille selitetään, mutta yhteinen sääntö ja sopimus on, että toinen iso sisko ei saa luvata sellaista, mitä toinen kieltää, ja käskyjä ja kieltoja on vaadittava tottelemaan, eikä toinen saa tulla sellaisessa tapauksessa »auttamaan».

Vapaa-aikoina, iltaisin ja sunnuntaisin laulamme paljon. Meillä on kuoro ja opintokerho, ja

Musiikkikerhosta.

Toiveita täynnä me nostimme kätemme syksyllä, kun kysyttiin, ketkä liittyvät musiikkikerhoon. Opettajamme kuitenkin tiesi, että hetkellinen innostuksemme voi murtua vastoinkäymisiin. Siksi hän johdatteli meidät jo heti alkuun sitkeään uurastukseen sanomalla, ettei soittamiseen helpolla opi, ja ettei vähässä ajassa pitkälle päästä. Niinpä me jo alussa seisoiimme »takajaloillamme» valmiina kohtaamaan vastuksiakin.

Käytiin pianon ääreen, monastikin. Ja kun oikéin todenteolla yritimme, niin jopa lähti marsimaan »tinasotilas» ja sinne taaksemme jäi meidän siirtyessämme »iloiisiin» ja »surullisiin» säveliin, jotka nekin menivät saman tien.

Tosin edistymistämme ovat hidastaneet heikolle harjoitukselle jääneet soittotehtävät. Jos olisimme ehtineet opetella ne hyvin, olisimme ehkä päässeet kerhoaikamme parempiinkin tuloksiin. Mutta intoa ja harrastusta meillä on ollut, sillä vain yksi on uupunut tiepuoleen soittoalkeiden mutkaisella polulla.

Joululta vaihtui opettajamme, mutta harrastuksemme ei siitä suinkaan vähentynyt. Edistymisestämme voisimme kertoa, että on harjoiteltu jo kaksiaänistäkin soittoa. Ja kun saimme jalansijaa ensimmäiselle pykälälle, aloimme kurkoitella yhä ylöspäin, sillä eteenpäin elävän mieli. Edessämme kangasteleekin jo f-avaan tenorin maailmasta.

Soiton välillä me tietenkin olemme lepuuttaneet hermojamme laulamalla, helkyttäneet sydäme-tämme Luoja kiitosta. Laulut ovat olleet kolmiäänisiä, joten on kysytty yhteisymmärrystä samoin kuin peräänantamatonta itsenäisyyttäkin voidaksemme päästä laulun vaativaa tietä eteenpäin. Tyydyttävästi se on käynytkin, joskin alto on ollut

kun meitä on niin monta, ei meiltä koskaan puutu mahdollisuuksia, keksimme monenlaista hauskaa, kertovat vielä isot siskot.

Vierailuamme kuului myöskin iltahetki Sanan ääressä talon pirttiin kokoontuneitten vieraitten parissa. Sen kuluessa esiintyi talon oma »naiskuorokin». Aivan kuin kesken meidän oli kuitenkin hyvästeltävä ja lähdeävä odottelemaan linja-autoa, jolla palasimme tältä mielenkiintoiselta vierailultamme. Mieluisia vaikutelmiamme lisäsivät vielä ne hetket, joita autoa odotellessamme saimme olla yhdessä.

Kristillisillä kansanopistoillamme on tosiaan suuri tehtävänsä siunauksen välittäjänä kansamme koteihin. Saakoon Taivaallinen Isä käyttää niitä laajalti tässä työssä.

Valva Salomaa.

vastamäkien tullen likistyä molemmilta puolilta tulevaan puristukseen. Eivät he silti ole lannistuneet. Monta laulua on opittu. Iloksemme olemme todenneet, että toiset kerhot ovat ymmärtäneet jopa tunnustaneetkin meidän saavutuksemme, varsinkin suosittun »Myrsky-yön» vuoksi.

Me kerholaiset olemme kiitollisia kerhostamme, sillä se on raottanut meille ovea musiikin ihme-maailmaan. Siellä on housut oras, josta voimme odottaa enemmänkin tuloksia, kunhan sitä vain jälkeensä hoidetaan. Ja siihen kyllä tarjoutuu tilaisuuksia. Kotikylän kansakouluun voi varmaan jokainen, joka vain haluaa, turvautua. Siellä on soittokeino, eikä opettaja varmaan kieltäytyne edelleen opastamaan. Alkäämme kätkekö leiviskäämme maahan, vaan pankkaamme se käyttöön!

Emme tahdo tätä lahjaamme käyttää sielunvihollisen palveluksessa. Siten me tahraisimme sen ja samalla itsemme. Ainoastaan Jumalan kunniaksi kaikukoon laulumme ja soittoimme, sillä Hän on meille tämän kalliin lahjan antanut.

Elsa Piirainen.

Toveriliittolaisille.

*Sä yhtynyt oot liittohon,
se liitto pyhä, kallis on,
on usko sillä yhteinen
ja taivas määränpäänä sen.*

*Sä iloitset ja riemuitset,
ken tähän joukkoon kuulunut.
On elämässä Jumala
tuo onnen, ilon antaja.*

*On sulla taivas tiedossas
jo eläissäsi ajassa.
Sä Herran lahjana sait sen,
siks kuljet täällä riemuiten.*

*Vaan muistatko sä, ystävä,
ett' myös sun uskos kynttilä
sun ympärilles loistaa saa
ja Vapahtajaas kirkastaa.*

*On paljon vielä nuoria,
jotk' eivät tunne Jeesusta,
siis heille riennä kertomaan
jo pelastuksen sanomaa.*

*Sä ehkä huokaat: »Heikko oon,
niin arka myös ja voimaton»,
vaan muista: Herra kanssas on,
ei yksin jätä taistohon!*

*Hän väkevä on heikoissa,
niin sanotaanhan Sanassa.
Hän voimaa antaa sullekin
vaikk' oisit pieni, heikkokin!*

Salme Kilpeläinen.

Lähteville.

„Te olette Kristuksen kirje”.
„Iloitkaa aina Herrassa!”

Meillä on nyt se hetki, jolloin olemme ehkä viimeistä kertaa täällä ajassa kokonaisena joukkona koolla. Pian hajaannutte te, rakkaat opistolaiset, eri tahoille opistokodin suojaavasta piiristä. Siellä kotiseudullanne moni tarkkailee teitä nähdäkseen, millaisia vaikutteita olette opistossa saaneet, mitä olette oppineet, millaisia käsitöitä teillä on mukanaan jne. Mutta erikoisella mielenkiinnolla seurataan varmasti teitä omantunnonelämässänne ja suhteessanne Jumalaan. Siitä puhutaan ehkä teidän läsnäollessannekin, mutta vielä enemmän, kun ette itse sitä kuule. Olette todella kuin kirjeitä, joista luetaan jotain myöskin opistostamme. Kirjeitä on monenlaisia: tyhjiä, mitään sanomattomia, surullisia asioita kertovia, syvällisiä ja iloisia-kin.

Me, jokainen opettaja, tahtoisimme sanoa teille nyt erotessamme; kuten apostoli Paavali kauan sitten korintolaisille: te olette Kristuksen kirje! — Mitä sellainen kirje sisältää? Onko se mitään sanomaton, kevyt ja tyhjä? Varmasti ei! Puhumme kerran keskusteluillassamme, miten voisimme kotiseudullamme tunnustaa Vapahtajaamme. Siihen oli monenlaisia mahdollisuuksia: laulaen ja lukien käytetty Jumalan Sana, erilaiset toimintamuodot Jumalan työssä lasten, nuorten tai vanhuksien hyväksi, kirkossa ja Herran pöydässä käyminen, ja omakohtainen todistuksen sana, jotka kaikki kertovat rakkaasta Vapahtajastamme. Näin olet Kristuksen kirjeenä!

Mutta mielestäni on tässä tehtävässämme tärkeä tuo toinenkin Paavalin sana: iloitkaa! Tällaisia kirjeitä toivoisin teidän olevan. Miksi? Siksi, että siten voimme ehkä parhaiten olla Kristuksen kirjeinä ja viedä sanomaa Hänestä ympäristöömme. Surureunuksista kirjettä pelätään, mutta sellaisia me monasti olemme, ja siksi meidän sanomamme ei tavoita niitä, joille se on lähetetty. Me itse olemme monasti aiheuttamassa käsitystä, että uskovan nuoren elämässä ei ole iloa eikä sisältöä. Ja kuitenkin olemme täällä opistossa saaneet kokea tai ainakin aavistella, että asia on todellisuudessa juuri päinvastoin: Vapahtajan omana on nuorikin onnellisin. Se pitäisi meistä Kristuksen kirjeinä voida lukea!

On kyllä totta, että meillä on monasti aihetta kyyneliin. Eniten oman itsemme ja huonoutemme vuoksi. Mutta yhtä tosi on myöskin vanha neuvo: sure surusi Jumalan kanssa kahden! Siellä kevennä huolesi ja painot tunnoltasi! On myöskin

totta, että teeskennelty ilo paljastuu valheeksi. Mutta siihen en sinua tahdokaan kehottaa. Si-
nullahan on ilon aihe, ja siksi sinun ei tarvitse teeskennellä. Se ei ole maailman iloa, eikä se ole sitä iloa, josta fariseus temppelissä kiittää Jumalaa, kun hän on niin erinomainen ihminen. Mutta se on sitä samaa iloa, jota tunsit onneton rampa Jeesuksen lausuessa hänelle: ota vuoteesi ja käy — sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, samaa, mitä publikaani Sakeus tunsit, kun Jeesus vieraili hänen kodissaan, samaa, mitä Saulus koki, kun Ananias tuli hänen luokseen, ja hän sai aloittaa uuden elämän Jeesuksen lähettiläänä. Se on iloa siitä, että minäkin saan olla Jumalan lapsi ja iankaikkisen elämän perijä. Vaikka olen ollut tuhlaajalapsi, Taivaallisen Isän anteeksiantamus on puhdistanut minut, Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri — kaikesta synnistä. Ja siihen ihanaan armoon turvaten saan joka päivä aloittaa uuden elämän Vapahtajani omana, vapaana syyllisyyden ja menneisyyden painoista. Tämä tuo ilon, jota ei tarvitse teeskennellä, ei pakottaa. Ellet voi vielä siitä iloita, pyydä kuitenkin, että Pyhä Henki kirkastaisi sinulle tämän ihmeellisen armon, jossa saat nytkin Jeesuksen veren ja pyhän kasteesi tähden elää. Muista sitä silloinkin, kun sinulla on syytä murheeseen. Toista tätä kallista totuutta kyyneliäkin keskellä, ja sinä löydät ilon, joka kestää, ilon Herrassa!

Saakoon se ilo näkyä elämässäsi; se ei voikaan jäädä huomaamatta. Saakoon kotoinen ympäristösi nähdä sen avoimesta katseestasi, alttiudestasi palvelemaan lähimmäisiäsi, halustasi liikkua Jumalan lähettiläänä, Hänen asioidensa siellä, missä elämä on raskasta, ja siellä, missä yksinäinen kilvoittelija kaipaa tukea. Vapahtajallasi on tehtävä sinulle! Ole sinä Hänen kirjeensä!

Valva Salomaa.

PERHETAPAHTUMIA.

SYNTYNYT:

Seija Tuulikki 30. 11. 1946. Vanhemmat: Elvi, o.s. Koistinen (43—44) ja Tauno Savolainen. — Taivaan siunaus tulkoon kotielämäänne tämän taivaan taimen kautta, joka on hoivaanne uskottu!

VIHITTYJÄ:

Eeva Honkanen (43—44)
Eero Äijö (Sairalan ev. kansanopisto 37—38)
Enni Nevalainen (45—46)
Keijo Vaakanainen.

Opiston väki yhtyy onnitteluihin! Jumalan siunaus täyttäköön elämänne!

Muistelen menneitä . . .

„He viettivät juhlaa iloiten, sillä Herra itse oli ilahuttanut heitä”. —

Meillä on paljon pyhiä muistoja, — juhlamuistoja. Monet tämän Pirtin Viestin lukijoiden muistot vievät ajatuksemme pyhien muistojen syntymäsijoille, Haikolaan, ja varsinkin sen meille rakkaaksi käyneeseen Pirttiin. — Siellä liikkuu ajatus jälleen. Siellä ovat muovautuneet, sielun silmien eteen selvenneet ja syventyneet, nekin vaihtelmat, joita viime toveripäivät toivat. Valtava oli se näky, opiston jo avartuneissa suojissa oli runsaasti väkeä, tuttuja ja tuntemattomia. Suureksi on jo „Sinikilven” kantajien joukko kasvanut. —

Tuli mieleen ne valot ja varjot, joita I kurssin oppilaina koimme, silloin, kun varovaisesti yritimme raottaa salaperäisyyden verhoa, joka esti meitä näkemästä kovasti odotettuihin „järjestyneihin oloihin” oman opistomme elämässä. — Mutta „päivä vain ja hetki erältänsä”, — niinhän lauloimme. Ja todellakin, „kaikki kun on Isän kädessänsä, laps’ ei vaipua saa murheisiin.” Ihmeellistä Isän johtoa olemme saaneet jokainen tuntee omassa ja opistomme elämässä. Tästä kaikesta me jälleen yhtyessämme matkalla keskustelimme, lauloimme ja ammensimme Pyhän Kirjan totuuksista uutta voimaa arkisen elämän kilvoitteluun. Vietimme »juhlaa iloiten, sillä Herra itse oli ilahuttanut” meitä.

Mutta ei pilvetöntä päivää, eikä iloa, jota ei edes pieni surun häive sumentaishi. Kipeästi koski sydämeen, kun I kurssi oli laiminlyönyt edustustehtävänsä ja sen ohessa oman sielunsa virvoittamisen. Missä ovat ne „uranuurtajat”, jotka olivat kuin raivaamassa tietä toisille kursseille. Vain yksi edustaja — ja meitä oli niin monta. — Eikö meidän yhteinen päätöksemme ollut tavata? Me iloitsimme siitä, että nimemme ovat kirjoitetut taivaassa, ja että ne myös ovat täällä opistomme kirjoissa. Vieläkö, kurssisisko, iloitsit siitä? Vieläkö voit iloiten kertoa: „Onneni on olla Jumalaani lähellä”? Usein keskustelimme myös toisten nuorten voittamisesta Kristukselle, ja moni meistä tunsikin saavansa työkutsun oman kylän Herran vainiolle. „Jos et sä yllä kauas, vie sana veljesi luo. Naapuri nouda kanssas’ ja taivahan tielle tuo!” Pimeässä yössä voi pieni tähtikin valaista ja osoittaa eksyksissä olevalle tietä Isän kotiin. Meidän aikamme eksyksissä harhailevat nuoret tarvitsevat apuasi. „Jos Golgatan risti se lyhty on, joka tien sulle viittaa, niin loistaos muillekin yössä.” Olisi niin mielenkiintoista kuulla, mitä teille, Kaisat, Kaijat, Siirit, Ainit, Meerit, Mirja-

mit, Paulat, Vienot, Helmit, Tyynet j.n.e. nyt kuuluu. — Jokohan juhannusjuhliilla tavataan? Jos ei, — niin kuka uskaltaa ensi toveripäiviltä olla pois? Hartaasti teitä odotettiin ja odotetaan tänne opistokotiin. „Palatkaa jälleen Te — —”.

Jos niin on Sinun kohdallasi, että monet lankeemukset ja tappiot, kylmyys ja penseys, estävät Sinua sydämestäsi iloitemasta elävässä Jumalassa, katso, mitä opistokilpesi tutut sanat juuri Sinulle merkitsevät! Lunastus — rikkomusten anteeksi saaminen. Sama Vapahtaja, jonka äänen kutsuvana olet usein kuullut ja jonka läsnäolon ihannuutta olet saanut tunteakin, — odottaa Sinua kertomaan kaikesta Hänelle sellaisena kuin olet. „Jos en voi luokses voittajana tulla, tuon Sulle tappioni kuitenkin.” Hän, joka meitä kutsuu on uskollinen. Eläkäämme sanan kautta Häneen juurtuneina ja Hänessä rakentuen, eikä vain yksin, vaan toisten kanssa. Kerhoissa ja raamattupiireissä Jumala vie meidät lepäämään virvoittavien vetten tykö. Me tarvitsemme useasti ammentaa Jumalan elämänveden virrasta voimaa omaan elämäämme, mutta se virta ei saa seisautua kohdallamme, vaan sen täytyy myöskin meidän kauttamme virrata eteenpäin. Seisova vesi ei ole terveellistä. Lahjaksi olemme saaneet, lahjaksi antakaamme. „Herran oma, mitä kaipaam, kaikki saan mä Isältäni.” Saamme työmaan, työvälinoet ja toimintaohjeet, meidän tehtävämme on rukoilla: „Tapahtukoon Sinun tahtosi” ja olla uskollisia lähettäjämme tahdolle. Missä Herran voimin työtä tehdään, siellä koetaan juhlaa keskellä arkea, sillä Herra itse on ilahuttava heitä!

Oili Pennanen.

KÄSITÖITÄ MYYJÄISIIN!

Monista toveriliittolaisten piireistä on jo tullut kauniita miesten ja naisten käsineitä opistomme hyväksi järjestettäviä myyjäisiä varten, samoin pikku lasten sukkia ja muita vaatteita. Tämä yhteisesti keksitty keino opiston hyväksi toimimiseen, on sellainen, että sitä voidaan hyvin maaseudulla jatkaa. Useimmissa kodeissa on sen verran lampaita, että tarvittavia käsityötarpeita ei tarvitse ostaa eikä etsiä, ja sitä työtä voidaan hyvin tehdä miltei kaikkialla, kotiaskareiden lomassa ja kyläsäkin. Näitä tuotteita tarvitaan jatkuvasti, ja siksi ne ovat arvokkaita.

Toivoisimme vain kaikkien entisten opistolaisten ja opiston ystävien tulevan mukaan tähän työhön. Valmiit työt on edullisinta lähettää opistolle, mistä ne toimitetaan myytäväksi Helsinkiin tai muualle, missä nämä työt saadaan edullisimmin myydyksi.

Metsämökiltä...

Meillä on syytä kiittää siitä, että opistomme on saanut alottaa työnsä jo kuudetta vuotta sitten. Vaikka alkaminen tapahtuikin sodan kestäessä ja siitä johtuen monet haitat ovat muodostuneet pitkäaikaisiksi, vaikeammin poistettaviksi, niin sittenkin jokainen taakse jäänyt työkausi on voitto siinä mielessä, että seuraavien on helpompi jatkaa siitä, mihin edellisten työ päättyi. Jokainen kurssi on jättänyt muiston itsestään „rakentaen” opistoa edelleen. Jokainen kurssi on myöskin nähnyt opiston elämän kohentuvan ulkoiselta puoleltaan.

Viime toveripäiville saapuneet entiset opistolaiset saivat omin silmin nähdä viime talviset saavutuksemme, suurimmat opistomme tähänastisista. Olihan meillä nyt sähkövalaistus, joka jo joulusta saakka oli valaissut työskentelyämme. Vaikka olikin teidän mielestänne jotain tuttua ja kotoista kadonnut karbiidilampujen ja petromaxien mukana, oli kuitenkin hyvä, että nyt ei valo loppunut kesken. Mutta ehkä vielä muistavampi oli se muutos Pirtissä. Pirtin 70 vuotta vanha seinä oli avautunut, ja sen toisella puolella oleva uusi luokkahuone voitiin nyt yhdistää Pirtin jatkoksi ja saada siten 16 m. pitkä yhdistetty juhlasali juhla- ja kokouksumishuoneeksi. Tämä on juhlienkin kannalta erittäin merkittävä saavutus, sillä me tiedämme, millaista on mennä jonnekin vieraisiin suojiin omien juhlien pitoon. Ja kyllä on sen jälkeen kelvannut kutoa kangasta uudella, valoisalla puolella, missä valkoiset seinät ja laipiot hohtavat uutuuttaan. Kyllä on ollut hyvä höylätä ja liimalla keittiökaappeja siellä alakerran veistohuoneessa tarvitsematta poikienkaan enää kulkea sen kauemmaksi käsityötunneille. Samalla kun tunnemme kiitollisuutta tästä kaikesta Taivaallisesta Isästä kohtaan muistamme, että nämäkin saavutuksemme ovat osaltaan mahdollisia siksi, että te, entiset opistolaiset, työskentelitte täällä ahtaammissa, vaikeimmissa olosuhteissa.

Mutta erikoisesti teidän ansiotanne on se, että meitä oli toveripäivillä niin paljon. Se varsinkin tuntuu rohkaisevalta! Kaikki kurssit olivat edustettuina — ensimmäiseltä kaipaamme sentään monia — ja tämä mukanaolo vakuutti meitä siitä, että opisto- ja opistoajan on todella puutteistaan huolimatta saanut merkitä kaikkein useimmille jotain todella arvokasta. Jumala siunatkoon edelleen opistoajan muistot, että ne kirkastuisivat jatkuvasti elämäne varrella.

Toveriliittolaisten neuvotteluista kaipaamme eräitä saapumasta estyneitä. Puheenjohtajan tehtävät joutuivat nyt Mikko Piiraiselle, os. Kuhmo, Niemiskylä, Piiraala, varapuheenjohtajaksi Siiri Elma Heikkinen, os. Nurmes, Saramo, Särkkälä, sihteeriksi Tyyne Tampio, os. Kohtavaara, Kansanopisto. Rahastonhoitajaksi valittiin edelleen Rauni Kyttälä, os. Kohtavaara. — Rahastonhoitajan ja samalla yksityisten toveriliittolaisten etua ajatellen päätettiin, että jäsenmaksut suoritetaan

mikäli se asianomaiselle itselleen sopii, 5 vuodelta kerrallaan, siis 100:— mk (à 20:—).

Kesäjuhlien järjestäminen kunkin kotiseurakuntaan laskettiin erikoisesti toveriliittolaisten sydämille. Niitä suunniteltaessa olisi hyvä ottaa yhteys opistolle, mikäli sieltä voidaan tai halutaan saada apua. Se muodostuu kuitenkin pakostakin rajoitetuksi, joten omin neuvoin olisi koetettava selviytyä. Sitten olisi paikallisia mahdollisuuksia ja omaa kekseliäisyyttä hyväksi käyttäen hankittava juhliin sekä ohjelmaa että myytävää. Arvottavat tai muuten myytävät sekä vaate- että ruokatavarat antavat hyödyllisen ja vaihtelevankin lisän juhlille. Tällaisista »myyjäisistä» on syytä selvästi tiedoittaa muun ilmoittelun yhteydessä, samoin kuin ilmoittamiseen on yleensäkin syytä kiinnittää enemmän huomiota kuin tavallisesti tehdään. Sanomattakin lienee selvää, että Pirtin Viestiä pitäisi olla myytävänä kaikilla opistojuhlilla. Hyvin sitä voidaan tarjota muunlaisissakin juhlissa ja kokouksissa. Siten edistetään opistoasiaa ja oma lehtemme saadaan paremmin kannattamaan. Lehtea saadaan opistolta tilaamalla. Mutta kaikkein tärkeintä on, että juhlista puhutaan rukouksessa sekä yhteisesti että yksin ylöspäin Taivaalliselle Isälle, jonka siunaus yksin tekee rikkaaksi.

Vielä keskusteltiin erästä aineellisen puolen asiasta, joka on enemmän jäänyt vain huomiotta. Kun te, opistolaiset, vieraillette täällä, olisi meistä, opiston väestä, erittäin mieluista pitää teitä oikein hyvin vierainamme ja »panna pöytäkin koreaksi». Mutta te tiedätte, millaisen pulman edessä opiston emäntä, talousopettaja, on kun tarjottavat vielä ovat kortilla. Omat korttiannokset on silloin otettava käyttöön, ja ne otetaankin, milloin tarve vaatii. Mutta kun hyvin monille toveriliittolaisille on melko helppoa tuoda tullessaan jotain pöytään pantavaa, muuttaisi sellainen »tuominen» tilanteen paljon helpommaksi, ja niin voitaisiin tästäkin huolesta vapaina viettää yhdessä ne hetket, jotka täällä voitte vieraila. Ja miten helposti saataisiinkaan juhlien tarjoilu järjestymään, jos näin varattaisiin mahdollisuuksien mukaan, vaikka kuinka vähän tuotavaa mukaan. Yksinkertaisinta vain, ei mitään kaakuja tai harvinaisia leivonnaisia! Tämä asia käsitettiin toveriliiton neuvottelussa tarpeelliseksi saattaa näin opistolaisten tietoon ja oltiin sitä mieltä, että asiala ei vain ole tullut ajatelleeksi. Samalla kuitenkin opiston taholta huomautettiin, että tämä seikka ei saa pelottaa ketään vieraillemasta täällä sen vuoksi, ettei voisi tuoda mitään tullessaan. Tämä tarkoittaa vain niitä, joilla on tällaisia mahdollisuuksia. Kaikki te olette yhtä tervetulleita ja odotettuja. Alkää sitä unoh-tako!

Sitten Helsinkiin kesäkuun 17—20 päiviksi! Kenties joku ei tiedä, miksi sitä suunniteltiin. Siksi, että silloin vietetään Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlaa, joka on tänä vuonna jo 74. järjestyksessä. Sinne kokoontuu evankelista kansaa kautta Suomen, pohjoisesta ja lännestä. Se kansa on meidän opistomme ystäviä, jotka eivät ole kieltäneet uhrauksiaan, kun on

ollut kysymys Nurmeksen opiston tarpeista. Siksi olisi erittäin mieluista, jos meidän toveriliittomme voisi esiintyä juhlalla mahdollisimman lukuisana tuoden terveisensä täältä omalta opistoltamme ja kotiseuduiltamme. Ja meille tällä juhlatkalla olisi myöskin suuri merkityksensä. Meitä painaa usein yksinäisyyden tuntu. Siksi olisi hyvä joskus nähdä, ettemme suinkaan ole yksin kilvoittelemassa Jumalan lapsen tiellä. Meitä on sittenkin suuri joukko. Siionin Kanteleen laulut kaikuvat voimakkaasti. Jumala on siunannut sitä kansaa, jolla on mielessään pyhät matkat. On saatu tuntea juhlarieemuakin! Siksi lähdemme tälle matkalle, jos suinkin mahdollista!

Samalla toivotamme tervetulleiksi mukaan matkallemme kaikki Pohjois-Karjalan ja Kainuun ystävät, jotka voivat lähteä mukaan. Jumalan slinaus merkitsee sitä, että tällainen kustannus ei muodostu tappioksi. Sen saamme varmaan nytkin kokea!

Olemme ilmoittaneet tästä matkasta näin kaikille paristakin syystä. Yhdessä tehden tällainen matka varmasti muodostuu miellyttävimmäksi. Ajatelkaa, saanemme vaunun tai ainakin vaunuosaston, johon kaikki juhlille menijät kokoontuvat! Lisäksi nyt, kun juhlalle ei saada rautatiealennusta, kuten ennen, yksityisistä matkalipuista, voidaan se saada kuitenkin matkustamalla seurueena, johon täytyy kuulua vähintään 10 henkeä. Seuruelippu merkitsee 25 % alennusta matkalipun hinnasta. Siten esim. Nurmekselta tämä matka Helsinkiin ja takaisin tulee maksamaan 795:— mk (muuten 1.060:—). Lisäksi tulee sitten pikajunamaksu meno- ja paluumatkalle, yhteensä 50:— mk, ja koko rautatiematka maksaa siis 845:— mk. Jokainen 10-henkinen ryhmä voi hankkia itse oman seuruelippunsa, mutta on muistettava, että tällä lipulla on kaikkien matkustettava samassa junassa; seurueesta ei saa siis jättäytyä jälkeen. Sellaisille, jotka joutuvat lähtemään yksin tai pienemmällä joukolla matkalle, ehdottaisimme, että ilmoittaisitte lähdistänne tänne opistolle **kesäkuun 15 päivään mennessä**, mainiten samalla, miltä asemalta tulette junaan. Voisimme hankkia näille ilmoitautuville oman seuruelipun. Samoin olisi yhteisen vaunun varaamiseksi tärkeätä tietää, montako muuta seuruetta juhlille matkustaa ja kuinka monta henkeä niihin kuuluu.

Sittenpä meillä onkin vuorossa **Juhannusjuhlamme 23—24. 6.** Sellaiset, jotka eivät voi lähteä Helsinkiin, pitävät varmaan mielessään tämän varhaiskesän juhlan! Ja te, viime talven opistolaiset, jotka ette ole vielä nähneet opistomme kesäisessä asussaan, tervetuloa senkin vuoksi! Se maksaa vaivan! Koetetaan varata ravintolatarpeitakin mukaan, ja saramolaiset muistanevat huolehtia ravintolan aiheuttamista töistä. Johtajatar Valkonen on luvannut silloin olla myöskin mukana. Olkoon meidän juhannuksemme pyhitetty Jumalalle! Olkoon se keidas, jolla virkistäydään ja puhdistaudutaan Jumalan armon ehtymättömällä lähteellä!

Ajatukset ovat vilpyneet näin kauan vain toveripäivissä ja silloin suunnitelluissa asioissa. Mutta kerrottava vielä olisi ainakin **päättäjäsistämme**. Niitten tunnelman te, entiset opistolaiset, tiedätte! Olkoon toveripäivillä saamanne

opistomerkki teidän merkinänne myöskin kotoisessa elämässänne. Moni teistä pääsi aavistelemaan, mitä merkitsee omistaa lunastus ja Jumalan lapsen asema. Muistakaa, ettei mikään voi teille sitä korvata! Ei parhainkaan huvi, ei hupaisinkaan seura, ei maailma eikä edes sen antama kiitos! Vain anteeksiantamuksen rauha ja ilo on riittävä elämänne sisällöksi, mutta se myöskin riittää! — Päättäjäsistämme meillä oli erikoinen juhlahetki senvuoksi, että kaksi opistolaista silloin uudisti kasteenliittonsa. Yhdessä sitten heidän kanssaan nautimme Vapahtajamme ruumiin ja veren sakramentin syntiemme anteeksisaamisen vakuudeksi ja heikon uskomme vahvistukseksi. Ihana totuus: »Minun edestäni — minun syntien anteeksiantamiseksi» kirkastui uudelleen. Varmasti Pyhä Henki tahtoi painaa sen unohdettomasti sinun sydämeesi, rakas opistolainen! — Harvinaisen vieraankin saimme juhlaamme, nim. tirehtööri K. Tlaisen, joka toi tuoreet terveiset toveripäivillä vierainamme olleilta Kiteen opistolaisilta. (Kiitos vain vielä siitä vierailusta!) Iloitsimme siitäkin, että nyt saimme kaikki Nurmeksen seurakunnan papit päättäjäsiiimme; kun ne järjestyivät arkipäiväksi, oli tämä mahdollista. Kirkkoherra N. Railan, äsken seurakuntaan tulleen, saimme samalla ensi kertaa vieraaksemme hyvästelemään tämän kurssin lähteviä. Toivotamme hänet tervetulleeksi opiston ystäväpiiriin! Muut vieraamme olivatkin usein opistolla nähtyjä, vanhoja tuttuja. Kaikilla heillä sydämellinen rohkaisun ja kehoituksen sana lähteville. — Erikoisen maininnan ansaitsee myöskin käsityönäyttely, joka oli koko päivän avoinna, ja joka tuntui erikoisesti kiinnostavan vieraita. Olihan koko veistohuoneemme »täynnä» talvikauden aikana valmistettuja käsitöitä, joitten luetteleminen kävisi liian pitkäksi. Mutta onhan meillä nyt toisenlaiset mahdollisuudetkin kuin aikaisemmin kahden opettajan, hyvän valaistuksen ja laajentuneiden tilojen ansiosta. Ja kyllähän kiirettä pidettiin varsinkin kevään lähestyessä. Innokkaimmat kutojat eivät olisi hevin malttaneet nukuakaan.

Päättäjäisten jälkeen oli meillä vielä yhteinen opintomatkamme, josta on kerrottu toisaalla lehdeessämme. Siitä johtuen muodostui opistoperheemme erokin toisenlaiseksi kuin ennen. Useimmat saatiin näin kotiin päin; heitä erosi joukostamme vähitellen toisten laulaessa heille rohkaisuksi ja kehoitukseksi.

Nyt on täällä hiljaista ja tyhjää talveen verrat. Siihen olemme jo tottuneet, mutta usein muistamme teitä. Kiitos teille kaikille, jotka jo olette ehtineet kirjoittamaan terveisenne kotioleista! Kunpa oppisitte, että Vapahtaja ei ole jättänyt teitä yksin. Ei kaikkein yksinäisimmässäkään tapauksessa! »Missä kaksi on tai kolme koossa täällä eessä Herran, siellä heidän keskelänsä on Hän niinkuin lausui kerran.» Sitä yhteyttä hakekaa! Mutta ellei sitäkään olisi, vielä silloin juuri pitävät paikkansa Hänen lupauksensa: »En minä jätä teitä orvoiksi», »Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti!» Alkää te unohtako Häntä!

Sydämellisin opistoterveisin tunnuksemme merkeissä: **»Meillä on lunastus!»**

Toivo Salomaa.

ETHÄN OLE UNOHTANUT TILATA PIRTIN VIESTIÄ v. 1947?

Ensimmäistä numeroa on vielä joku määrä saatavissa. Tilaushinta on 50:— mk. Tilauksen voi tehdä postisiirtotilillä N:o 80220 käyttäen.

Muistoja matkan varrelta.

Päättäneen työkauden opistolaiset tekivät entisestä poiketen matkan Helsinkiin vasta päättäjäisjuhlien jälkeen. Tällä järjestelyllä oli omat etunsa, jos oli aikanaan vaikeakin valita näiden kahden mahdollisuuden välillä.

Joka tapauksessa vähän levähdettyämme päätjäistöhuista kiipesimme sunnuntaina 11. 5. puolen päivän aikaan Kohtavaaralle viettämään pientä jäähyväishetkeä. Johtaja puhui meille, ja lauloimme monia lauluja samalla kun ihailimme keväistä kaunista luontoa. Edessämme näkyi jäistään vähitellen vapautuva Pielinen, hieman vihertävät koivut ja oraspellot, yllämme taivaan ihana sini ja auringon kirkkaus. Halusimme laulaen kiittää kaiken Luoja, vaikka eroaminen tästä rakkaasta ympäristöstä alkoikin tuoda rauhatomuutta mieleen...

Oli kiirettä ja touhua. Opiston »Kalle» veti viimeiset matkatavarat pysäkilke. Lähtöaika tuli yllättävän pian. Täytyi jättää opistokoti ja hyvästellä niitä, jotka eivät voineet lähteä mukaan.

Reippaina kävelimme pysäkilke »kaupunkilaisiksi pukeutuneina», että oli oikein vaikea takapäin tunteakaan. Vaihdetaan muutama sana saattamaan saapuneitten opettajien kanssa — hyvästellään — juna saapuu — matkamme alkaa. Laulamme ja taas laulamme myöskin nyt merkki-päiväänsä viettävälle »Mielisuomalle» ja »Jörölle». Saapuu siinä sitten junaan eräs »oikean evankeliumin levittäjä» kirjakauppoineen; nyt hänenkin täytyi tyytyä kuuntelemaan sanoja ja säveliä, jotka kaikuivat vielä hänen jälkeensäkin. Ilta ehti jo saapuessamme Joensuun kauniiseen kaupunkiin. Sielläpä maalaisina saimme selitelläkin muutamia askeleitamme »esivallalle», mutta se maalaisuus sitten riittikin heille selvitykseksi. Osa joukostamme tunsikin jo tarpeelliseksi säästellä voimiaan ja luopua enemmistä kävelyistä. Asemalla odotelivat ajan kuluva, ja siellä odotellessaan kiinnostuivat »puukkojunkkarin» (maist. Koskiniemi) elävästä painosta niin, että uhrasivat markkojaan asian selvittämiseksi — siellä asemalla kun on sellainen laite, joka tällaiset asiat markasta ilmoittaa. Me muut katselimme kaupunkia, ja arastellen istuimme vihdoin kirkon penkereelle, vaikkei sekään ehkä olisi ollut sallittua, maistelimme eväitä ja katselimme palatessamme näyteikkunoihin. »Satakieli» ja »Kuopus» olivat pistäytyneet sukulaisiaan tervehtimään ja — nukkui, tosin vain 5 min. liian kauan, mutta se

riittikin erottamaan heidät joukostamme seuraavaan iltaan asti.

Maanantaiamuna saavuilme Pieksämäelle, missä toveriliittolaisemme, sisaroppilas Anna-Mirja oli meitä vastassa opastaakseen meidät diakonis-salaitoksen vieraiksi. Laullulla meidät otettiin vastaan ja pian saimme nauttia herkullisia »Tanskasta tulleita». Saimme seurata sekä diakonis-salaitoksen että kasvattajaopiston työskentelyä. Tutustuimme past. Salovaaran opastuksella Pieksämäen vanhaan, historiallisestikin arvokkaaseen kirkkoon, kävimme sairaalassa tervehdyskäynnillä ja past. Korhonen ja Erkamo näyttivät meille, miten Sisälähetysseuran kirjapainossa virsikirjamme, katekismuksemme ja raamattumme syntyvät. Hyvän aterian jälkeen kokoonnuimme vielä yhteiseen juhlahetkeen ennen kuin lähdimme jatkamaan matkaamme. Asemalla sitten Joensuuhun jääneet tapasivat meidät ja jälleennäkemisen ilo oli molemminpuolinen. Pian matka jatkui etelää kohti.

Väsytys painoi. Lauलाakaan ei jaksettu enää, ja monen äänen oli yskä sortanut. Siksipä nautittiinkin kirkkoinen yskänlääkettä »alle 2-vuotiaille» (paremman makuista oli saatu kerran Juuan matkalla). Ja sitten vetäydyttiin yösentoon ensin penkeille, mutta vähitellen myöskin ylempiä, ja nukuttiin — ne, jotka nukkui. Joitakin nauratti — uupuneita kun oltiin — niin ettei nukkumisestakaan tullut mitään.

13. 5. saavuttiin sitten pääkaupunkiin. Raitiovaunu, monelle ennen näkemätön, esittäytyi heti ensimmäiseksi. Kulkumme suuntautui aluksi majapaikkaamme, Evankeliumiyhdistyksen toimitaloon, missä past. Salminen toivotti meidät tervetulleiksi. Hiukan levähdettyämme lähdimme Korkeasaaren. Siellä olikin monenlaista ennen näkemätöntä. Riikinkukko tervehti meitä upeimassa juhla-asussaan, leijonat taas suhtautuivat käyntiimme vähintään epäkohteliaasti vaivautumatta juuri päättään kohottamaan, samoin jääkarhu. Korkeasaaren asukkaihin tutustuminen oli monelle ainutlaatuinen elämys. Palasimme sieltä ryhmittäin eri teitä mm. yliopiston kautta määränpäänä Stockmannin tavaratalo, jossa oli ihmeellinen, pyörivä ovi, merkilliset portaot ja tavarara kerrassaan kaikenlaista. Kun vihdoin määräraikana kokoonnuimme pääovelle lähteäksemme talosta, tuntui siinä toisia odotellessamme kuin olisivat myyjättäret tahtoneet katsoa ulos meidän

Saammeko merkitä Sinut Kannatusyhdistyksen jäseneksi?

(Lähetetään os. Kansanopisto, Kohtavaara avonaisessa 2½ mk kirjeessä.)

Allekirjoittanut liittyy Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston Kannatusyhdistyksen jäseneksi suorittaen / vuosittain jäsenmaksua 100: — mk / kertakaikkisena jäsenmaksuna 1000: — / (tarkoitettu alleviivataan) postisiirtotilille N:o 8 0 2 2 0 .

Nimi ja ammatti.

Osoite.

maalaisen joukkomme. Kun vielä olimme saaneet lämmintä ruokaa jossain ravintolassa, palasimme mielihyvin omille eväillemme majapaikkaamme ja kävimme levolle jaksaksemme paremmin huomenna.

Uupumusta ulottui kuitenkin niin pitkälle, ettemme ehtineetkään Vanhan kirkon aamuhartautteen — eihän ollut enää Haikolan herätyskelloa, johon olimme koko talven tottuneet luottamaan. Niinpä suuntasimme suoraan kulkumme Kauppatorin rantaan ja matkustimme Suomenlinnaan. Siellä kului aika hupaisesti. Ihmettelimme mahtavia valleja ja aavaa merta. Väliillä pistäydymme johonkin maanalaiseen käytävään. Oli hiukan kammottavaa... Johtaja ja »Marius» tutkivat innostuneina mahtavia tykkivanhuksia ja selittelivät niiden käyttöä, pyörittelivät hyvin kaikkitehtävän näköisinä erilaisia veivejä jne. Vihdoin istahdimme erälle vallinkulmalle katselemaan miinanraivaajien matkantekoa melkoisessa aallokossa. — Mutta paluumatkalle oli jo aika lähteä. Ennenkuin astuimme laivaan, poikkesimme kuitenkin vielä maistamaan Linnankahvilan tarjoamia pihvejä ja makkarakastiketta. Päästyämme takaisin kaupunkiin, vaelsimme toisenlaiseen menneisyyden pyhäkköön, Kansallismuseoon. Siellä oli nähtävää niin monenlaista, että perusteellinen tutustuminen oli kertakäikkiaan mahdotonta. Oikein kotoiselta tuntui vihdoin tulla yhtäkkiä aitoon savupirttiin. Sen ainakin jokainen muistaa siellä käynnistään samoinkuin kauniit ryijyt ja nypläykset ja miksei upeat sotilaspuvutkin tai entiset kansan pukimet... — Kiirettä oli, sillä pian oltiin jo Stadionin tornin huimaavassa korkeudessa ja hetken kuluttua Eduskuntatalossa, jonka ulkomaisia rakennusaineita oppaamme meille selosti. Ajattelimme, että Suomen puusta ja kivistä olisi kyllä kelvannut Suomen kansan edustajille... Näimme hienoja huoneita, kankaalla päällystettyjä seiniä ja saimme istahtaa valiokuntien ja istuntosalin nahkatuoleihin. — Päivän kohokohdaksi muodostui kuitenkin käyntimme presidentinlinnassa. Mieleen jäivät m.m. miljoonien arvoiset taulut, kristallikruunut, peilisali, keltainen huone 240 kg painavine mattoineen, harmaa huone ja taulu »Kinkeripäivän aamu», josta kerrottiin Marsalkkamme erikoisesti pitäneen. Mielellämme olisimme tietenkin tavanneet Linnan isäntääkin, mutta emme voineet häiritä hänen ruokailuaan. — Vaiherikas päivä! Näimme varmaan enemmän kuin koskaan samana päivänä olimme nähneet.

Helatorstaina olimme Johanneksenkirkon jumalanpalveluksessa. Sieltä siirryimme Yleisradioon, missä saimme nähdä niitä laitteita, joista radiossa kuulemamme erilaiset äänet ovat lähtöisin. On se merkittävä, että tykistö tuli ja kranaatinräjä-

telyt ovat siellä hyvässä järjestyksessä lintujen laulun ja rukin äänen kanssa. Matkamme vei edelleen Tähtitorninmäelle, roomalaiskatoliseen kirkkoon ja Lähetysmuseoon. Oppaamme esitteli mielenkiintoisesti ambomaalaisten käyttämiä nilkka-, korva- ja kaularenkaita, häränhantänenäilinaa ym. ym. Ihastuneina katselimme kiinalaisten kauniita ompelutöitä, mutta vähemmän ihastuneita olimme naisten pienistä jalkineista, jotka merkitsevät tuhansia tuskia niiden omistajille. — Illalla oli sitten meidän juhlamme Lutherinkirkossa, missä toimme maakuntamme terveiset suorittaen omaa ohjelmaamme.

Perjantaina, viimeisenä Helsingin-päivänämme kävimme ensin aamuhartaudessa. Sen jälkeen pääsimme nauttimaan Uimahallin tarjoamasta virkistyksestä ja kävimme omilla ostoksilla. Kun olimme oppineet tien »Parlamentin palkeille», kävimme vielä seuraamassa sen istuntoa, ja ihmettelimme... Olimmehan kuvitelleet siellä istuttavan hiljaa ja arvokkaasti paikoillaan ja kuunneltavan kerrallaan vain yhden puhetta, ja nyt — meistä siellä oli kovin levotonta. Emme voineet olla vertailematta näkemäämme omaan keskusteluterhoomme ja tuntematta pientä itsetyytyväisyyttä.

Saman päivän iltana lähdimme sitten kotimat- kalle. Maisterimme ja monessa paikassa mukana ollut opiskeleva johtajattaremme jäivät Helsinkiin. Eroaminen heistä toi mieleen, että muutama tunnin kuluttua on erottava koko opisto- perheestä. Lauloimme paljon, sillä miltei koko vaunuosasto oli hallussamme. Riihimäellä yhtyivät joukkoomme Tampereelta tulevat johtajattaremme ja johtajamme. Turvallista oli jälleen matkustaa yhdessä, mutta pikajuna toi meitä liian nopeasti. Olisi niin mielellään toivonut juuri näiden hetkien kuluvan hitaammin. Kaikesta huolimatta tuli kuitenkin Kouvola ja sen mukana ero. Näkemiin! — Isän haltuun!

Junan lähtiessä pohjoista kohti lauloitte vielä: »Sä Jeesuksein, oot kilpeni, kallio, autuutein, mun linnani tuskien tullen ...». Tunsimme jääneemme yksin. Yön tummasta sinestä tuikkivat kirkkaat tähdet kuitenkin kuin sanoakseen: »Et ole yksin — Jeesus on kanssasi, mihin ikinä menetkin». Me Kouvolaan jääneet seurasimme kellon kulkua ja turistia ja olimme ajatuksissamme m.m. Huuto- koskella Pipsan ja Pertin erotessa joukostanne. Niin paluumatkamme varrella hyvästeltiinkin monia, monia Pirtin perheen jäseniä. Sen me ensimmäisinä eronneet hyvin tiesimme. Mutta vaikka olemmekin nyt hajaantuneet, olemme kuitenkin yhtä Jeesuksessa.

»Vanhus».

„Hän lähti ulos kolmannen hetken vaiheilla ja näki toisia seisomassa torilla joutilaina, ja hän sanoi heille: „Menkää tekín minun viinitarhaani . . .“ — Ja kun hän lähti ulos yhdennentoista hetken vaiheilla, tapasi hän vielä toisia siellä seisomassa. Ja hän sanoi heille: „Miksi seisotte täällä joutilaina?“ He sanoivat hänelle: „Kun ei kukaan ole meitä palkannut.“ Hän sanoi heille: „Menkää tekín minun viinitarhaani.“

Matt. 20: 3—7.

”Käytännön ihmisten kerho”.

Käsityökerho on opistomme kerhoista se, joka on koonnut piiriinsä suuren joukon käytännön ihmisiä. Kerho on kokoontunut tiistaisin, kerhoiltanamme. Tulevat perheen emännät ovat luonnollisesti oivaltaneet kerhon merkityksen, ja niin on ymmärrettävissä sen saavuttama suosio.

Työn suunnittelu ja valmistus on käynyt työtarpeiden mukaan, joita kunkin on ollut mahdollista saada. Se juuri on vaikeuksienkin keskellä ollut osaltaan lisäämässä mielenkiintoa ja innostusta kerhon työskentelyyn.

Käyttö- ja koristeluesineitä valmistaessamme ajatuksemme ovat lentäneet kotiin suunnittelemaan paikkaa, mihin työmme tulokset sijoittaisimme. Tottahan jokainen tyttö haluaa luoda lämpöä kotinsa seinille kauniilla seinävaatteella. Pöytänsä hän pukee omin käsin ompelemallaan liinalla, ja kaunista kukkaa muistuttavalla tyynyllä hän somistaa sohvansa. Ja tarvitaanhan pannumyssyäkkin. Sattuisipa opiston opettajia vierallemaan kodissamme; ei silloin kahvikaan tarinoitaessa jäähtyisi myssyn alla.

Mutta vielä ollaan opistolla, missä talven mittaan on valmistunut näppäristä sormista monenlaista lämmittävää päälle puettavaksikin. On tehty villatakkeja, puseroita ja hameita — ihania yöpaitojakaan unohtamatta — mikäli vain on onnistuttu saamaan kankaita. Mutta eivät vanhat, käytetyt kankaatkaan ole joutuneet räsykasaan. Uusittuina niistä on saatu miltei ihmeitä aikaan sekä käytettäväksi että koristeiksi. Sukanparsimistakaan ei ole unohdettu, ja sitä taitoa nyt, jos koskaan, tarvitaan.

Mielenkiintoista on ollut somistelutyö, joka on käynyt langan, niisien, nukan ym. avulla. Monenlaisten mallien mukaan on kangasta leikattu ja käännetty. Aiheita on saatu joko valmiista vaatekappaleista tai työpiirustuksista. Myöskin kuvia ja selityksiä on tutkittu.

Käsityökerho onkin mielestämme erittäin tarpeellinen. Sen ansiosta valmistuivat sellaisetkin työt, joita emme olisi ehtineet tehdä varsinaisilla käsityötunneilla. Mutta sen hyöty ei rajoitukaan

JUHLIA OPISTOLLA:

Juhannusjuhlat 23—24. 6.; kokkojuhla, toveriliiton neuvottelu, jumalanpalvelus ja päiväjuhla.

Tyttöleirin yleisöjuhla 6. 7. illalla.

Poikaleirin yleisöjuhla 13. 7. illalla.

Lausuntakerho

ei tainnut kuuluakaan alunperin opiston työsuunnitelmaan, mutta sen perustamisajatus heräsi meidän omasta piiristämme, ja siihen ovat sitten kuuluneet »isäntämmekin». Kerhomme on kokoontumisaikansa puolesta ollut mierolaisen asemassa. Muistamme, kuinka ensimmäisen kerran kokoonnuimme kuumassa keittiössä, ja sen jälkeen olemme saaneet olla vuoroin Yöpuulla, Surinassa, Vieskassa tai Karikolla, mikä milloinkin on tuntunut sopivimmalta.

Syyslukukaudella harjoitimme joulujuhlissa esitettäväksi Hilja Haahden kirjoittaman oratorion »Ikiarteet». Se veikin tarkoitiin koko käytettävissä olleen ajan, ja saatiinpa sen esittämiseen mukaan melkein koko Pirtin perhe. Olimme sen esittämiseen niin innostuneita, että sovittelimme sen sattuvia sanontoja jokapäiväiseen elämään aina joskus hymyillenkin. Kalevalajuhlissa ja toveripäivillä esitimme liikuttavan kauniin Pohjanpään »Karjalan virren». Saman kirjoittajan »Kerjäläispoikaan» ja Haahden »Tuhlaajapoikaan» olemme myöskin tutustuneet.

Mainitut esitykset ovatkin vieneet miltei koko ajan, niin että ei ole ehditty toteuttaa kaikkea suunniteltua. Kohtaloksemme tullut mierolaisuus on osaltaan syynä tähän. Kunpa nykyiset opiston tilat olisivat olleet syksystä asti käytettävissämme! Iloitsemme seuraavien kurssien lausunnanharrastajien kanssa siitä, että heillä on harrastukseensa nyt paremmat mahdollisuudet. Ja olemmehan mekin sentään jotain saaneet. Kaikki kerhon jäsenet haluavat jatkaa tätä mieliharrastustaan myöhemminkin. Miten voisikaan olla toisin sen, joka rakastaa runoa ja nauttii siitä ja joskus aivan kuin elää sen ihmeellisessä taikapirissä.

Laura Kempinen.

vain opistoaikaan. On mieluista viedä siinä saatu käsityötaito kotiin ja joskus antaa siitä jotain toisille — ehkä nuoremmillekin.

Maija Taskinen.

Juhannuksena opistolle!

Toveriliiton kesäjuhlaa vietetään silloin 23—24. 6. Vaaralla ja Pirtissä. Nekin, jotka eivät pääse pitemmille juhlatkoille, voivat olla täällä yhdessä. Opiston ympäristö on silloin kauneimmillaan! Kevään ja valon juhla pyhitetään Herralle! Nyt mahtuvat opistolle entistä useammat juhla-vieraat.

Uusi työkausi

alkaa, jos Jumala suo, lokakuun 20 päivän vaiheilla. Siitä ilmoitetaan aikanaan sanomalehdissä tarkemmin, mutta näin ennakolta tiedoitamme niille, jotka haluavat varmistaa itselleen paikan seuraavalle kurssille, että varsinainen hakuaika on heinäkuun alusta syyskuun loppuun. Hakijoitten tulee olla naisten 16 v. ja miesten 17 v. täyttä-neitä, kansakoulun käyneitä. Hakemuksiin liite-tään papintodistus, jäljennös viimeisestä kouluto-distuksesta ja kunnan viranomaisen antama varat-tomuustodistus, jos halutaan päästä osalliseksi apurahoista. Opiston työkausi kestää 6 kuukautta. Sen kustannukset tulevat olemaan samat kuin muissakin opistoissa. Tarkasti ei niitä vielä voida ilmoittaa, mutta viime talven opistomaksut olivat n. 10.000:— markkaa. Varojen puutteessa ei ke-nenkään ole tarvinnut keskeyttää opiston käyn-tiään. Apurahoja jaetaan varattomille valtion va-roista sekä opiston omasta stipendirahastosta. Monet seurakunnat myöntävät niitä nuorilleen kristillisen kansanopiston käyntiä varten, nuorisoliitot jäsenilleen ja samoin Nuorisoliittopiirimme. Tärkeintä on oma halu opistoon, varat siihen saa-daan varmaan aikanaan. Siihen on jokaisella yritteliäällä nuorella nykyisin hyvät mahdolli-suudet.

Jumala siunatkoon suunnitelmaanne! Tervetuloa!

Suomen Luterilaisen Evankeliumi-yhdistyksen vuosijuhlaan,

jota vietetään Helsingissä kesäkuun 17—20 päivinä, on toveriliittolaisten kesken päätetty lähteä oikein joukolla. Koettakaa raivata esteet tieltä. Kyllä kannattaa kokoontua evankelisen kansan suurille yhteisille juhlille, missä tapaamme ystäviämme maamme eri puolilta! Yhdessä tehty matka on myöskin virkistävä, ja siksi ehdotammekin, että kaikki Pohjois-Karjalasta ja Kainuusta juhlamat-kalle lähtijät ilmoittaisivat mukaan tulostaan opistolle, voidaksemme tilata matkaa varten oman rautatievaunun tai vaunuosaston. Opistolaiset, tiedustelkaa kotikylältänne lähtijöitä, ja tehkää ilmoitus heidän puolestaan mainiten nimeltä sel-laiset lähtijät, jotka voivat matkustaa yhtenä seu-rueena koko matkan, sillä sellaisille voimme hank-kia yhteisen seuruelipun. Siten tulee matka hal-veimmaksikin. Ilmoitukset pyydetään tekemään

RAAMATUNLUKUMME:

Kesäkuun 14	Mark. 3 alkup.
„ 15	„ 3 loppup.
„ 16	„ 4 a.p.
„ 17	„ 4 l.p.
„ 18	„ 5 a.p.
„ 19	„ 5 l.p. jne.

Mitä opistomerkki minulle puhuu.

Opistomerkillä, jonka sain rintaani, on varmasti paljon puhuttavaa minulle itselleni ja myöskin muille, jos sen puhetta vain voisi ymmärtää. Sen päätehtävänä on kertoa siitä työstä, minkä Jeesus on meidän edestämme suorittanut kuolemansa kautta ja siitä, mitä hän on tällä työllään saa-vuttanut.

„Sinikilpi”, joksi opistomerkkiämme nimitetään, on saanut suuren ja pyhän tehtävän julistaa hil-jaa, olemassaolollaan vain, siitä lunastuksesta, jonka Jeesus on saanut aikaan. Siinä olevat sa-nat: „Meillä on lunastus” kertovat selvästi, että meillä, myöskin minulla on tämä ihana osa. Mistä sitten tiedän, että nuo sanat ovat totta? Merkin keskellä olevalla ristillä on siinä tärkeä merkityk-sensä. Risti on niiden sanojen todistajana ker-toen, että lunastus hankittiin ristillä. Se ei ole siis vain koristeena, vaan sen tehtävänä on var-mentaa opistomme ihana tunnus, joka on kulta-kirjaimi_n upotettu merkkiimme.

Tarkkaan katsoen huomaa hienot säteet rististä joka suunnalle. Niilläkin on oma tehtävänsä ker-toa siitä anteeksiantamuksesta, joka ristiltä sätei-lee kaikkialle, missä se vain otetaan vastaan. Opis-tomerkkini tahtoo olla Jumalan lähettinä kerto-massa minulle Jeesuksen hankkimasta lunastuk-sesta ja jokapäiväisestä syntien anteeksisaami-sesta.

Mutta se tahtoo olla myös yhdistämässä meitä toveriliittolaisia. Se muistuttaa meitä ihanasta opistoajasta, jonka olemme saaneet elää. Me olemme saaneet jotain erikoista, jota vain opisto-aika voi antaa. Jospa voisin läpi elämäni kuulla, mitä opistomerkki tahtoo minulle puhua, ja u s k o a ja y m m ä r t ä ä nuo sanat: „Meillä on lunastus!”

Hilda Immonen.

kesäkuun 15 päivään mennessä samalla mainiten, miltä asemalta tullaan junaan.

Sanassa sanotaan: »Autuaita ne, joilla on mie-lessään pyhät matkat!» Pyytäkäämme, että sai-simme kokea jotain tästä ensi kesänä!

— **KANNATUSYHDISTYKSEEMME** kuuluvat jo monet entiset opistolaisemme — joko Sinä kuu-lut? Vuosittainen jäsenmaksu on vain 100:— mk.

„Kuin vesilintu lahdella
Käy alle veden pinnan.
Ja huuhdottuaan sulkansa
Taas nostaa puhtaan rinnan,
Niin puhdistuupi henkemme
Sanassa kirkkahassa,
Ja liikkuvansa tuntee se
Olossaan oikeassa.”

VK 162: 6.